

Supravegherea - planul lecției

Obiective pentru elevi:

- Să cerceteze și să exploreze ideea vieții private și a anonimatului, dar și valoarea lor în societatea democratică.
- Să observe tensiunile dintre competențele pe care le are poliția și libertatea personală în spațiile publice.
- Să învețe despre tehnologiile de supraveghere video și felul cum guvernele le utilizează.
- Să înțeleagă ce reprezintă propunerea de a cere organelor de drept să aibă permisiunea unui judecător, pentru a avea acces la înregistrările video publice de supraveghere.
- Să analizeze argumentele pro și contra accesului la înregistrările video publice de supraveghere, pe care să îl aibă organele de drept.
- Să identifice zonele de consens și de dezacord cu alți elevi.
- Să decidă, individual sau în grup, dacă în democrație ar trebui ca accesul organelor de drept la înregistrările video publice de supraveghere, să fie doar cu permisiunea unui judecător.
- Să reflecteze asupra valorii deliberării într-o societate democratică.

Problema/Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră, poliția și alte instituții care se ocupă cu siguranța populației, să ceară permisiunea unui judecător pentru a avea acces la înregistrările video publice?

Materiale

- Desfășurarea lecției
- Anexa 1 – Ghidul deliberării
- Anexa 2 – Activitățile deliberării
- Anexa 3 – Reflecțiile elevului asupra deliberării
- Textul
- Bibliografie selectivă
- Lista cu argumente pentru problema supusa deliberării (*opțional – se folosește dacă elevii au dificultăți în identificarea argumentelor sau dacă timpul este prea scurt*).

Supravegherea

1 *“Winston ajunsese în stația Victoria înainte de ora de întâlnire. El a observat fata la baza*
2 *monumentului, citind sau prefăcându-se că citește un afiș, care urca în spirală pe coloană.*
3 *Nu se putea apropia de ea în siguranță până nu avea să se strângă mai multă lume. Erau*
4 *ecrane pe întreaga fațadă.”*(George Orwell, în romanul „1984”).

5 *“Câteva sute de polițiști fuseseră desemnați să vizioneze filmul de pe casetele de suprave-*
6 *ghere video. Luni, pe la ora 8 după masă, un polițist a găsit exact ceea ce căuta Clark:*
7 *imagini cu patru tineri având rucsacuri în spate. Chipul lui Husein se putea vedea foarte*
8 *clar.”* (ziarul London Times, descrierea televiziunii cu circuit închis (TCC) și a identificării
9 celor vinovați de explozia de la metroul din Londra în 2005).

10 Se pare că în zilele noastre sunt peste tot camere de supraveghere video: pe autostrăzi
11 și în școli, la colțurile străzilor și chiar în locuri publice obișnuite. Din ce în ce mai multe
12 guverne, atât naționale, cât locale, dar și oamenii de afaceri și organizații private folosesc
13 această tehnologie. Ucraina a sfătuit conducerea băncilor să instaleze sisteme video de
14 supraveghere. În Rusia, Estonia și Lituania, camere video de supraveghere acoperă spații
15 publice, inclusiv piețe publice și stații ale mijloacelor de transport în comun. În Serbia și
16 Azerbaidjan sisteme de supraveghere video sunt utilizate în școlile de stat. Același lucru se
17 întâmplă în Chicago, Los Angeles și Fairfax, Virginia. În capitale precum Moscova,
18 București, Praga și Washington, camerele video sunt folosite pentru supravegherea în locuri
19 publice.

20 **Ce înseamnă supravegherea video?**

21 Comisia Europeană pentru Democrație prin Lege definește supravegherea video ca pe
22 “un sistem de tehnologie pentru supraveghere, cu camere de luat vederi, care poate fi folosit
23 de autoritățile publice, în locuri publice pentru prevenirea crimelor, dar chiar și în cazul
24 acuzațiilor de crimă. Acest sistem include, de obicei, un număr de camere video, conectate la
25 televiziunea cu circuit închis (TCC)..., prin intermediul căruia operatorii pot urmări imagini
26 pe ecranele televizoarelor.” (“Opinia asupra supravegherii video în locuri publice...” ,2007).
27 Imaginile sunt atent monitorizate și înregistrate. Acest gen de supraveghere video nu are
28 drept țintă orice persoană, dar “este utilizat pentru a strânge informații și imagini, ce pot avea
29 utilitate în viitor.” (House of Lords, “Supravegherea: cetățeanul și statul”, 2009).

30 Autoritățile publice sunt interesate de supravegherea video, pentru că aceasta le poate
31 fi de ajutor în prevenirea crimelor, precum și în investigații asupra unor crime, în siguranța
32 publică, supravegherea mașinilor în trafic, monitorizarea grupurilor foarte mari de oameni,
33 dar și în se curitatea națională și a autorităților. Sistemele publice de supraveghere sunt
34 utilizate în locuri publice, precum clădiri și piețe, stații ale mijloacelor de transport în comun,
35 în toaletele din parcuri, dar și pe străzi, în mall-uri și adăposturi pentru oamenii sărmani. De
36 departe, cel mai extins proiect TCC este cel din Regatul Unit al Marii Britanii. În această țară
37 s-au instalat peste 4 milioane de camere video, aproximativ una la 14 persoane (Centrul
38 pentru informații electronice private, “ Supravegherea în lumina reflectoarelor”, decembrie
39 2005).

40 Sistemele de supraveghere video sunt foarte scumpe. Conform ultimelor cercetări în
41 domeniu, utilizarea lor ar trebui limitată la lupta împotriva crimei. Un studiu din Marea
42 Britanie arată că, de exemplu, iluminatul străzilor a fost de departe mult mai eficient în
43 prevenirea crimelor și cu mult mai ieftin (NACRO, 2002). Cu toate acestea, atât poliția, cât și
44 populația aprobă folosirea acestui sistem de supraveghere: odată ce sunt amplasate, camerele
45 video sunt foarte rar scoase din funcțiune. Multe sunt amplasate în locuri publice, altele însă
46 nu.

47 **Tehnologia necesară supravegherii video**

48 Supravegherea video este superioară celei umane, din mai multe puncte de vedere.
49 Vederea pe timp de noapte, vederea cu ajutorul zoom-ului, înregistrarea automată a
50 imaginilor, de pildă, permit acestor sisteme de supraveghere să „vadă” lucruri pe care nici cei
51 mai antrenați oa- meni nu le pot vedea. Cu zece camere de luat vederi și câteva monitoare
52 din camera de control, autoritățile publice pot monitoriza efectiv, urmări, identifica, înregistra
53 evenimente și locuri, chiar mai bine decât o fac oamenii care s-ar afla ca observatori la fața
54 locului.

55 Tehnologia permite, de asemenea, guvernelor *să limiteze* ce informații să adune și pe
56 care dintre acestea să le acceseze. De exemplu, într-un proiect constituțional din Washington
57 se arată cum prin procedura numită „mascare digitală” se poate încetăși chipul unei persoane
58 care se află pe înregistrarea video, dar care nu face parte din categoria celor ce trebuie
59 supravegheați. Datele stocate pot fi, de asemenea, codificate prin intermediul unor „chei”
60 electronice, pentru a nu putea fi accesate de către persoane neautorizate. Totodată, acestor
61 date li se poate pune o „marcă” digitală, pentru autentificarea înregistrărilor și pentru a
62 verifica cine, când și unde a accesat aceste date („Îndrumări pentru supravegherea video
63 publică”, 2007)

64 **Viață privată, anonim și democrație**

65 Un principiu important al democrației este acela că guvernul este limitat de lege. El
66 există numai și numai pentru a fi în slujba poporului. Prin tradiție, persoanele într-o
67 democrație se pot mișca, pot gândi, se pot întâlni, cu alte cuvinte își pot exercita autonomia
68 fără aprobarea guvernului. După părerea jurnalistului american Louis Brandeis, orice
69 persoană dintr-un stat democratic are dreptul de “a fi lăsată în pace” (*Olmstead vs. Statele*
70 *Unite*, 1928). Acesta este esențialul dreptului la viață privată.

71 Aceasta include dreptul de a lua decizii personale de a păstra secrete informațiile
72 medicale care privesc propria-ți persoană, de asemenea de a-i ține pe necunoscuți departe de
73 propria ta locuință, care este proprietate privată, dar, nu în ultimul rând, dreptul de a-i
74 împiedica să aibă acces la informații personale, precum ce fel de haine îți cumperi sau ce cărți
75 citești. Un drept care decurge de aici este anonimatul - considerat ca așteptările pe care le ai
76 ca activitățile tale să nu fie monitorizate de către guvern. Curtea Europeană a Drepturilor
77 Omului a admis că inclusiv interacțiunile publice cu alte persoane pot fi considerate ca fiind
78 parte a “vieții private” (Comisia de la Veneția, 2007).

79 Conform regulilor din sistemul politic comunist, supravegherea populației de către un
80 sistem numit Securitate, reamintea în mod constant, tuturor, despre puterea pe care o aveau
81 statul și Partidul Comunist. Cei care puneau întrebări pe această problemă sau se împotriveau
82 guvernului. erau închiși, exilați, rămâneau fără un loc de muncă sau chiar erau omorâți, pe
83 baza dovezilor pe care Securitatea le avea datorită supravegherii permanente. În Statele Unite,
84 Federal de Investigații (FBI) a realizat înregistrări ale supravegherii lui Martin Luther King
85 Jr. și ale altor lideri, în timpul Mișcării pentru Drepturile Civile. De asemenea, guvernul
86 Statelor Unite a monitorizat mișcările pentru pace, din 1960, cele anti-nucleare din 1980,
87 precum și demonstrațiile împotriva războiului din Irak, din 2003. Acele înregistrări au fost
88 folosite pentru a hărțui, a intimida și a pune în dificultate persoanele care se opuneau politicii
89 guvernului.

90 Democrațiile au mai multe forme de recunoaștere a dreptului la viață privată.
91 Constituția din Macedonia prevede că “Fiecărui cetățean i se garantează dreptul ca intimitatea
92 sa îi fie protejată, incluzând și viața de familie, dar și demnitatea și reputația
93 personală”(Articolul 25). Azerbaidjan, Lituania, România, Rusia și Ucraina au articole
94 similare în Constituție. Deși Constituția SUA nu precizează explicit că acesta este un drept,
95 Curtea Supremă l-a recunoscut ca drept, pe baza Amendamentelor nr. 1, 4, 5, 9 și 14
96 (Slobogin, 2002). Atât în țările din Uniunea Europeană, cât și în Statele Unite, poliția are
97 nevoie de mandat de percheziție pentru a face anumite cercetări pe o proprietate privată.

98 De asemenea, intimitatea este protejată prin anumite tratate internaționale. Unul dintre
99 acestea este Convenția Internațională asupra Drepturilor Politice și Civile, care prevede că “nu
100 se va putea pătrunde în viața privată a cuiva, incluzând viața de familie, corespondența

101 personală, nu i se vor putea ataca nelegal onoarea și reputația” și “oricine are dreptul la
102 protecția legii împotriva unor astfel de pătrunderi forțate în viața sa sau a unor atacuri la
103 persoană” (Articolul 17).

104 Ca cele mai multe drepturi, dreptul la viață privată are anumite limite. Țările încearcă tot
105 timpul să echilibreze balanța între protecția vieții private a individului și nevoia societății de a
106 fi protejată și de a avea siguranța necesară. Dacă o persoană află de la medic că testele sale au
107 determinat că are gripă porcină, de exemplu, această informație trebuie raportată guvernului,
108 pentru a proteja sănătatea publică. De asemenea, guvernele cer scanarea avioanelor de
109 pasageri și a bagajelor acestora, pentru siguranța zborului. În vremuri de război, poliția capătă
110 deseori mai multă putere de a supraveghea și interoga persoane “suspecte”.

111 **Supravegherea video în locuri publice: “întreruperea operațiunii” din Chicago**

112 Ca răspuns la îngrijorările comunității, Departamentul de Poliție din Chicago a introdus în
113 2003 “întreruperea operațiunii”. La acea dată, cele mai multe crime violente din Chicago
114 aveau legătură cu piețele de droguri care existau la vedere. Această operațiune a constat în
115 instalarea de camere video în locuri vizibile, care aveau ca semn distinctiv o lumină albastră
116 intermitentă, care au fost puse în anumite colțuri de stradă. Scopul acestui program era de a
117 arăta traficantilor de droguri că sunt supravegheați, de a reduce traficul de droguri, precum și
118 violența care însoțește acest fenomen. Se pare că procedura a avut succes de la început și, ca o
119 consecință, atât membrii Consiliului Municipal, cât și cei ai comunității au cerut să se
120 instaleze camere de supraveghere în apropiere. În Denver, Colorado, un proiect similar -
121 HALO- este la fel de popular în rândul comunității.

122 Astăzi, Departamentul de Poliție din Chicago are mii de camere de supraveghere în școli,
123 pe autobuze, în parcuri și în alte spații publice. Toate sunt foarte bine marcate și evidențiate.
124 Un alt sistem video, numit Scutul virtual, a fost desemnat pentru a fi utilizat în urgențele
125 publice și a fost coordonat de Oficiul Municipal pentru Managementul Urgențelor și
126 Comunicării (OMMUC).

127 Departamentul de Poliție din Chicago păstrează înregistrările video ale supravegherii timp
128 de maximum 15 zile de la data la care au fost colectate. Datele sunt încriptate și păstrate în
129 sediul poliției. Sunt protejate împotriva citirii de către persoane neautorizate și împotriva
130 incendiilor. Întreaga activitate a citirii lor este monitorizată și supravegheată de către FBI.
131 Pentru a putea avea acces la niște informații video, ofițerii de poliție trebuie să urmeze o
132 procedură standard stabilită prin regulamentul intern; niciun judecător, nicio altă persoană din
133 exterior nu poate fi implicată în acest proces. Polițiștii care încalcă regulile impuse de
134 procedură sau folosesc incorect sistemul sunt sancționați disciplinar. Atât “întreruprea
135 operațiunii”, cât și “Scutul virtual” sunt sisteme coordonate; autoritățile pot avea acces la
136 informații printr-un alt sistem. Unele informații pot fi accesate de către OMMUC, altele nu.

137 Discuțiile în contradictoriu referitoare la accesul la informații sunt rezolvate între
138 departamente. Agențiile naționale de securitate pot, de asemenea, avea acces la informații. Nu
139 există un mecanism care să rezolve neînțelegerile privitoare la accesul la informații.

140 **Echilibrul dintre siguranță și dreptul la viață privată**

141 Una dintre propunerile care s-au făcut pentru a realiza echilibrul dintre siguranța
142 publică și viața privată a fost aceea de a cere poliției să obțină aprobarea unui judecător de a
143 accesa informațiile video înregistrate. Cei care sunt de acord cu supravegherea video, ridică o
144 problemă mai veche: Cine îi supraveghează pe cei care supraveghează? A cere unui judecător
145 o aprobare pentru a avea acces la înregistrările video este similar cu a cere un mandat de
146 percheziție pentru a căuta probe incriminatorii.

147 Așadar, susținătorii consideră că libertatea de a vorbi, libertatea de a merge oriunde,
148 de a se întâlni, fără supravegherea guvernului, sunt fundamentale într-o democrație. Oamenii
149 au un comportament diferit în public, dacă se știu supravegheați de către poliție. A cere
150 judecătorului o aprobare poate contribui la asigurarea populației că orice ar vedea poliția pe
151 camerele de supraveghere va fi folosit numai pentru ceea ce are legătură cu crimele, nu și în
152 alte scopuri.

153 Unii oameni se tem că fără un judecător, autoritățile ar putea abuza de informațiile
154 culese. Acest lucru s-ar putea evita cerând unui judecător permisiunea pentru a putea
155 vizualiza informațiile culese de camerele video. Această aprobare nu o vor putea primi decât
156 pentru un motiv întemeiat.

157 Susținătorii spun că cetățenii nu au cum să afle dacă poliția a abuzat de informațiile
158 culese sau nu. Nici dacă ofițerii vinovați de abuzuri au fost pedepsiți sau nu. În consecință, a
159 pedepsi poliția sau a primi compensații ca victimă, sunt lucruri foarte complicate. Astfel,
160 susținătorii consideră că prevenția este cea mai bună cale de a evita abuzurile autorităților
161 asupra cetățenilor.

162 Cei ce se opun existenței unei aprobări de la judecător notează că guvernele
163 democratice există tocmai pentru a-și proteja cetățenii, nu doar drepturile acestora. Prea multă
164 protecție pentru viața privată a unei singure persoane poate avea drept rezultat distrugerea
165 însăși a societății democratice.

166 De asemenea, cei ce se opun afirmă că judecătorii nu au întotdeauna la îndemână o
167 expertiză pentru a stabili dacă poliția este îndreptățită sau nu, să aibă acces la înregistrările
168 video. Acest lucru poate face mult mai dificilă munca împotriva crimei. Ei adaugă că și așa
169 sistemul judiciar se luptă cu existența a prea puține resurse și a prea multor cazuri. Aceste
170 responsabilități pe care judecătorii le-ar avea în plus, ar însemna că ei ar trebui să facă mai
171 multe lucruri, cu resurse mai puține.

172 Rezultatele bune obținute de polițiști depind foarte mult de timpul scurt în care
173 acționează. Dacă poliția trebuie să ceară permisiunea unui judecător pentru a putea vedea
174 niște înregistrări video, va pierde timp prețios. Investigațiile din cazul atentatului cu bombe
175 de la metrou din Londra au arătat importanța vizionării imediate a înregistrărilor video.
176 Aceste ziduri inutile între poliție și securitatea națională prezintă un mare risc și, de existența
177 sa, beneficiază criminalii.

178 Cei care susțin să se revizuiască sistemul juridic, sunt de acord că riscul pentru
179 securitatea națională este enorm, dar la fel sunt și riscurile pentru democrație. A împărtăși
180 prea ușor informații securității naționale de către poliție, poate avea drept rezultat crearea
181 unor dosare ale unor cetățeni care sunt „vinovați” doar de dizidență politică legitimă.
182 Permisivitatea dată de un judecător pentru a vedea anumite înregistrări e necesară pentru
183 protejarea drepturilor cetățenilor.

184 În plus, susținătorii spun că supravegherea descurajează de cele mai multe ori crimele.
185 Foarte rar poliția vede pe ecranele camerelor video o crimă care este gata să se producă și
186 aleargă să o împiedice. În general, înregistrările video ajută poliția să verifice probele dintr-
187 o crimă care a fost deja comisă, nu cele dintr-o crimă în curs de desfășurare în momentul
188 respectiv. De aceea, a cere permisiunea unui judecător pentru a vedea înregistrările este o
189 măsură de protecție rezonabilă.

190 În cele din urmă, opozanții spun că îngrijorările cu privire la abuzurile care ar putea fi
191 săvârșite de către polițiști cu privire la imaginile video înregistrate sunt nefondate. Regulile
192 din poliție sunt suficiente pentru a preveni abuzurile. Poliția are și sancțiuni - de la mutarea
193 în altă secție, până la demiterea din funcție - pentru cei ce încalcă legea. Să ceri unui
194 judecător să analizeze fiecare permisiune, este inutil.

195 Atâta timp cât supravegherea video va exista, vor exista și întrebări cu privire la
196 modul cum să se echilibreze viața privată și securitatea în democrațiile din secolul al XXI-
197 lea.

Supravegherea – bibliografie selectivă

- “Constituția Azerbaidjanului: Articolul 32, Dreptul la imunitatea personală”,
http://www.oefre.unibe.ch/law/icl/aj00000_.html.
- “Carta Drepturilor și Libertăților Fundamentale: Articolul 10 (Demnitatea personală),” Republica Cehă,
<http://spcp.prf.cuni.cz/aj/293en.htm>.
- Departamentul de Poliția din Chicago, “Instrumente tehnice de observație în poliție(ITOP)”,
<https://portal.chicagopolice.org/portal/page/portal/ClearPath/About%20CPD/POD%20Program/4FE412F50DFD8B55E040A5A7ABF31E7B>.
- Proiectul de Constituție “Sugestii pentru supravegherea video publică: Ghid pentru protecția comunităților și păstrarea libertăților civile(Washington, DC: Proiect de Constituție, 2007),
<http://www.constitutionproject.org/manage/file/54.pdf>.
- “Convenția pentru protecția Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale: Articolul 8— Dreptul la respectarea vieții private și a vieții de familie” (Strasbourg: Consiliul European, 1950),
<http://conventions.coe.int/treaty/en/Treaties/Html/005.htm>.
- Centrul Electronic pentru Informații Private, “Date obținute”, http://epic.org/privacy/intl/data_retention.html și “Supravegherea video”,
<http://epic.org/privacy/surveillance/>.
- Comisia Europeană, Directoratul pentru Justiție, Libertate, “Articolul 29, Informații protejate despre muncă”,
http://ec.europa.eu/justice_home/fsj/privacy/workinggroup/index_en.htm.
- Comisia Europeană pentru Democrație prin Lege, “Păreră despre supravegherea video publică, pusă de autoritățile publice sub protecția Drepturilor Omului”,(Veneția, Italia: Adoptată la 16-17 martie 2007), CDL-AD(2007)014, [http://www.venice.coe.int/docs/2007/CDL-AD\(2007\)014-e.pdf](http://www.venice.coe.int/docs/2007/CDL-AD(2007)014-e.pdf).
- Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, <http://www.echr.coe.int/echr/>.
- Greenhalgh, Stephen, “Literatură de specialitate revizuită pe probleme de viață privată și modul cum supravegherea afectează comportamentul social”,(Alberta, Canada: Oficiul pentru Informații private din Alberta, august 2003), <http://www.oipc.ab.ca/ims/client/upload/LitReview.pdf>.
- Privacy International, “Rangul internațional de confidențialitate din 2007”,
[http://www.privacyinternational.org/article.shtml?cmd\[347\]=x-347-559597](http://www.privacyinternational.org/article.shtml?cmd[347]=x-347-559597).
- “Constituția Lituaniei: Articolul 22,” <http://www.vesec.com/constitution/lithuania-constitution-eng.html>.
- Leppard, David, Jonathan Calvert, “Focus special: Rețeaua terorii”, *Times Online* (15 iulie, 2005),
<http://www.timesonline.co.uk/tol/news/uk/article545059.ece?token=null&>.
- “Constituția Macedoniei: Articolul 25,” http://www.servat.unibe.ch/law/icl/mk00000_.html.
- Maher, Jared Jacang, “Zâmbește! Ai putea fi la Camera Ascunsă a Departamentului de Poliție Denver”, *Westword* (18 iunie, 2009),
<http://www.westword.com/2009-06-18/news/smile-you-could-be-on-the-denver-police-s-candid-camera>.
- Asociația Națională pentru reabilitarea celor care au comis crime”, „Camere de supraveghere sau nu? O privire generală asupra cercetărilor făcute cu privire la eficiența sistemului de supraveghere în reducerea criminalității” (28 iunie, 2002),
<http://www.epic.org/privacy/surveillance/spotlight/0505/nacro02.pdf>.
- “Privire generală asupra supravegherii” (camere de supraveghere în Washington, DC),
<http://observing-surveillance.org/>.
- “Constituția României: Articolul 26 [Viața privată],” http://www.servat.unibe.ch/law/icl/ro00000_.html.
- “Constituția Rusiei: Capitolul al II-lea, “Drepturile și libertățile cetățenești, articolele 23, 24, 25”
<http://www.constitution.ru/en/10003000-03.htm>.
- Slobogin, Christopher, “Viața privată publică: Camerele de supraveghere din locurile publice și dreptul la nonimat”, *Mississippi Law Journal* (Vol. 72, 2002), http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=364600.
- “Turchynov cere Băncii Naționale a Ucrainei să oblige băncile să instaleze camere video de supraveghere”, *Kyiv Post* (11 iunie, 2008).
- “Constituția Ucrainei: Articolul 32 (Viața privată)”, <http://www.rada.gov.ua/const/conengl.htm>.

Supravegherea - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră, poliția și alte instituții care se ocupă cu siguranța populației, să ceară permisiunea unui judecător pentru a avea acces la înregistrările video publice?

DA - Argumente în sprijinul întrebării pentru deliberare

1. Dreptul la viață privată include libertatea de a vorbi, de a te plimba și de a te întâlni cu alte persoane fără a fi supravegheat de către instituții guvernamentale. Ideea de supraveghere video publică erodează o calitate fundamentală a democrației. A cere permisiunea unui judecător pentru ca poliția să aibă acces la înregistrările video, va oferi o anumită siguranță.
2. Supravegherea poate scădea rata criminalității, dar nu ajută poliția să facă ceva în timp ce au loc aceste crime. Înregistrările video contribuie la găsirea unor dovezi ale unor crime care deja au fost comise. A cere permisiunea unui judecător pentru a vedea casetele cu înregistrări este similară cu a cere un mandat de percheziție: este o etapă necesară în timpul investigațiilor. Această cerere către judecător este o modalitate bună de a menține un echilibru între nevoile poliției și drepturile cetățenilor.
3. Fără anumite măsuri de siguranță, oamenii obișnuiți nu au cum să afle dacă poliția nu cum-va a abuzat de poziția sa în privința acestor înregistrări. Nici nu pot fi siguri că ofițerii vi-novați vor fi pedepsiți. Prevenirea acestor abuzuri este cel mai bun mod de a scădea îngrijorarea cetățenilor privitoare la supraveghere. Judecătorul poate preveni astfel comportamentul nepotrivit al poliției și protejează informațiile.
4. Democrația este un sistem de autoritate limitată. A cere poliției să aibă acces la înregistrări numai cu acordul unui judecător este o limitare justificată a democrației datorită puterii guvernului. Înregistrări video chiar și ale unor activități nevinovate pot fi folosite abuziv de către oficialități guvernamentale. A cere permisiunea unui judecător face mult mai dificilă crearea de către poliție a unor dosare pentru cetățenii obișnuiți. Judecătorul va permite poliției accesul la informații numai pe baza unei motivații solide.
5. Presiunea asigurării securității naționale este enormă, dar la fel sunt și riscurile într-o societate democratică. Împărtășirea prea ușor a unor informații personalului responsabil cu securitatea națională, de către poliție, ar putea imediat conduce la realizarea unor dosare ale unor cetățeni care sunt “vinovați” doar de dizidență politică legală. Permisuniunea unui judecător ar putea reprezenta un zid de protecție necesar pentru protejarea drepturilor cetățenești.

Supravegherea - Întrebarea pentru deliberare cu argumente

Întrebarea pentru deliberare

Ar trebui ca în democrația noastră, poliția și alte instituții care se ocupă cu siguranța populației, să ceară permisiunea unui judecător pentru a avea acces la înregistrările video publice?

NU - Argumente împotriva întrebării pentru deliberare

1. Eficiența acțiunilor poliției depinde de timpul în care acționează. Supravegherea video reprezintă o excelentă metodă „în timp real” de a observa, a urmări și a găsi criminalii. Dacă poliția trebuie să ceară judecătorului permisiunea să aibă acces la informațiile video, de câte ori se crede că această informație este utilă, se va pierde timp prețios în cadrul investigațiilor.
2. Este o mare diferență între atmosfera din tribunal și viața reală din stradă. Judecătorii nu au întotdeauna experiența necesară să recunoască o dovadă a poliției care ar necesita accesul ofițerilor la înregistrările video. Permisivitatea unui judecător pentru a avea acces la înregistrările video îngreunează și mai mult munca dificilă de luptă împotriva crimei. Singurele persoane care ar beneficia de pe urma acestei etape sunt criminalii....iar criminalii vor utiliza cu siguranță orice tehnologie pentru a încălca legea.
3. Guvernele democratice există pentru a își proteja cetățenii, nu doar drepturile acestora. Dreptul la viață privată nu este absolut. Dreptul unei persoane la viață privată trebuie echilibrat cu dreptul la siguranță al fiecărei persoane. Prea multă protecție a vieții private poate avea drept consecință distrugerea societății care asigură acest drept.
4. Îngrijorările cu privire la folosirea abuzivă de către poliție a materialelor înregistrate de camerele video sunt nefondate. Regulile interne ale departamentelor de poliție sunt suficiente pentru a împiedica acest lucru. De asemenea, aceste departamente iau anumite măsuri - de la mutarea persoanei într-un alt departament până la demitere - pentru cei câțiva ofițeri care au încălcat legea. De aceea, a cere unui judecător permisiunea pentru a accesa înregistrările video reprezintă o etapă inutilă.
5. Crearea unor paravane de protecție între poliție și agențiile naționale de securitate presupune un mare risc. Așa cum au arătat înregistrările video ale atacului cu bombe din metro- ul londonez, colectarea tuturor datelor și informațiilor, cât mai rapid, de pe diferite casete ale unor camere video amplasate în locuri diferite, este un lucru foarte valoros, care răspunde atacurilor teroriste. Crearea unor ziduri inutile între poliție și agențiile naționale de securitate poate amenința siguranța cetățenilor, precum și siguranța țării.